Kui see lihtne pesa valmis, muneb kakaduu sinna kaks valget läikivat muna ja haub kolme nädala jooksul nendest pojad välja. Need on algusel pimedad ja võimata inetud.

Kui pojad nälga tunnevad, hakkavad nad nokkadega oma elutoa seina kraapima. Seda kuuldes ruttab emakakaduu neid oma pugus pehmeks leotatud terade ja seemnetega söötma; nagu teada, toidavad meie head tuttavad — tuid oma poegi niisamuti.

Sealsamas metsas elab veel sadasid niisamasuguseid kakaduid. Neil kõikidel on ühesugune kõva nokk, läbilõikav hääl ja haruldaselt hea söögiisu.

Päevad otsa ronivad kakaduud puude otsas ja maiustelevad kõiksugu teri, marju ja puuvilja.

Metsa ääres harib talumees põldu ja külvab sinna maisi; ta loodab rikkalikku saaki, et sellega oma peret toita. Kakaduud panevad tihedate okste varjul hoolega tähele, kuhu kohta talumees rammusaid teri külvab.

Vaevalt on talumees töö lõpetanud ja koju läinud, kui terve valgete kakaduude kari põllule lendab ja maapõue heidetud teri maa seest suure rutuga hakkab välja nokkima. Ainult kaks vana elutarka ja ettevaatlikku kakaduud jäävad puu latva vahtideks, kes talumehe tagasituleku järele peavad valvama. Niipea kui vahil olevad kakaduud mehe ilmumist märkavad, ajavad nad oma kollakad tutid kohevile ja tõstavad niisugust kära, et see üle terve põllu kuulda on. Põllul viibijad kuulevad hoiatust ja silmapilk on nad tihedasse lehestikku kadunud.